

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Είναι καιρός πλιά να είπωθούν μερικά λόγια, σχετικὰ μὲ τὴν προσπάθεια τῶν ἀσπῶν νὰ κρατήσουνε μακριὰ ἀπὸ τὸ Σοσιαλισμὸ τὸν ἐργάτη, λέγοντάς του πὼς οἱ Σοσιαλιστὲς ἀρνιούνται τὴν πατρίδα, θέλουν νὰ τὴν προδώσουνε σὲ ξένους κτλ.

Στὴν Ἑλλάδα, ἔπως καὶ σὲ κάθε ἄλλη χώρα, εἴμαστε δυὸ τάξεις μὲ ἀντίθετα συμφέροντα· ἔτσι ἀντίθετες εἶναι καὶ οἱ ἀντίληψές μας τῆς ἰδέας τῆς πατρίδας. Ὁ ἀσπὸς, ποῦ βάση τῆς ὑπόστασής του, εἶναι ἡ οἰκειοποίησι τῆς ἐργασίας τοῦ προλετάριου, δὲ βλέπει ἄλλο στὴν ἰδέα τῆς πατρίδας παρὰ τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ φτάσει τὸ ἰδανικὸ τῆς τάξης του, δηλαδὴ νὰ κατακτήσει ξένες χώρες, ὄχι γιὰ ἔθνικες ἀνάγκες ἢ γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα δούλων ἀδερφῶν, ἔπως προφασίζεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει μεγαλύτερο ἔδαφος γιὰ ἐκμετάλλεψή, κοιτάζοντας πάντα, ἂν μπορεῖ, νὰ προσαρτηθεῖ στὸ κράτος του καὶ ἀφτοὺς τοὺς πλανήτες.

Ἡ ἰδέα τῆς πατρίδας χρησιμεύει στὸν ἀσπὸ καὶ γιὰ νὰ ἀφξήσει καὶ γιὰ νὰ φυλάξει ἀφτὰ ποῦ κρατεῖ. Ξέρουμε καλὰ πὼς οἱ ἴδιοι ἀσπὸι βρίσκονται καὶ σὲ ἄλλες χώρες μὲ τὶς ἴδιες ἀκριβῶς βλέψεις. Δὲν ξεχνοῦμε πὼς ἔπως ὁ δικὸς μας ἀσπὸς ἔχει τὶς βλέψεις του ὡς τὶς Ἰντίες, γιὰτὶ ὡς ἐκεῖ, λέγει, πήγε ὁ Μέγας Ἀλέξαντρος, ἔτσι καὶ ὁ Βούργαρος ἢ ὁ Σέρβος ἀσπὸς φιλοδοξοῦνε νὰ φτάσουν ὡς τὸν Καζομαλιὰ κάτω γιὰ τοὺς ἴδιους ἔθνικους καὶ ἱστορικούς λόγους.

Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ προτιμήσουμε τὸ Βούλγαρο ἢ τὸ Σέρβο ἀσπὸ, ἀπὸ τὸ δικὸ μας. Ξέρουμε καλὰ πὼς οἱ ἀσπὸι τὸ κυριότερο στήριγμά τους ἔχουνε στὸ νὰ καλλιεργοῦνε φυλετικὰ μίση κἀνοντάς μας ἔνεσες ψευτοπατριωτισμοῦ.

Ξέρουμε καλὰ πὼς με-χειρίζονται λογικῶ λογικῶ λιπάσματα γιὰ τὸ δυνάμωμα τοῦ σάπιου τούτου φυτοῦ. Ξέρουμε καλὰ πὼς ὁ ἐργάτης εἶναι πάντα τὸ θῆμα, καὶ τὸ χειρότερο, ἔνεκα τὴν ἀμορφωσιά του, τ' ὄργανο γιὰ τὴ δική του τὴ σκλαδιά. Εἶναι σίγουρο, πὼς ὁ Βούργαρος ἢ ὁ Σέρβος ἀσπὸς μὲ τὴν κατάχτησὴ τῆς χώρας μας, θὰ μᾶς ἐκμεταλλέθεται τρίδιπλα. Εἶναι σίγουρο πὼς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὸ ἀσπικὸ του τὸ καθεστῶς καὶ νὰ τὸ δυναμώσει θὰ τοῦ ποτίσει τὰ θέμελα μὲ ἄφτονο δικὸ μας αἷμα. Τὸ μάδρο τὸ ψωμί ποῦ τρῶμε τώρα, δὲ θὰ γένει πιδ ἄσπρο σὰν ἀλλάξουμε ἐκμεταλλεφτή· εἶναι σίγουρο πὼς θὰ γένει πιδ μάδρο. Ἡ ἀλλαγὴ στὸ πολίτευμα θὰ δώσει τέτοιες βολικὲς περιστάσεις στὸν ἀσπὸ, τὸν ἐκμεταλλεφτή, οἱ νέες οικονομικὲς συνθήκες ποῦ θὰ δημιουργηθοῦνε ἀναγκαστικὰ θὰ δόσουνε τέτοια μοναδικὴ ἐφκαιρία γιὰ ἐκμετάλλεψή, ποῦ τοῦ δύστυχου τοῦ προλετάριου δὲ θὰ μένει οὔτε αἷμα στὶς φλέβες του.

Γιὰ μᾶς τοὺς προλετάριους ἡ ἀσπικὴ ἀντίληψή τῆς πατρίδας δὲν ἔχει καμιά σημασία· ὁ Βούργαρος καὶ ὁ Σέρβος ἐργάτης εἶναι ἀδερφός μας· πρέπει νὰ συνεν-

νοηθοῦμε καὶ νὰ συνεργαστοῦμε μαζὶ του γιὰ νὰ κόψουμε στοὺς ἀσπὸς τὶς καταχτητικὲς τοὺς ὄρεξες. Πρέπει νὰ δόσουμε στοὺς ἀσπὸς νὰ καταλάβουνε πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σκοτωνόμαστε ἐμεῖς γιὰ νὰ κἀνουν ἀφτοὶ τὶς χιλιάδες τοὺς ἑκατομμύρια. Τὸν πόλεμο γενικὰ τονὲ μισοῦμε. Ἡ σιδηρένια ἀνάγκη, ποῦ τὴ δημιουργεῖ τὸ τωρινὸ κοινωνικὸ καθεστῶς, μᾶς ἀναγκάζει νὰ τονὲ θεωροῦμε χρέος μας ἔταν κιντυνέει ἡ λεφτερία μας, δηλαδὴ ἔταν εἶναι ἀμυντικός. Ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἀφηρημένες ἔννοιες καὶ πρόληψες ποῦ τὰ ξεθάφτουν ἀπὸ τὰ περασμένα γιὰ νὰ μᾶς ἀλυσοδέσουνε. Μᾶς τραβάει τὸ μέλλον.

Ἔχουμε χρέος νὰ πολεμήσουμε γιὰ ἀθρωπιστικὰ καὶ ἔχι κανιβαλικὰ ἰδανικὰ.

Π. ΠΑΒΛΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀντόρη. Ὁχι. Τὸ ξεκαρδιστικὸ ποίημα ποῦ μᾶς στέλνει, καὶ ποῦ ἀρχινάει ἔτσι :

Γκρούτα καὶ Μπρούρα καὶ Γιαγνή,
ἀντάρη Μακεδόνα,
τώρα τοῦ Διάκου τὸ σουβλί
τὸ κάμανε βελόνα....

δὲν εἶναι τοῦ Κώστα Χατζόπουλου. Τόλεγε ἄλλοτε, πίνου στὴν πατριωτικὴ του ἔξαψη ὁ φίλος, μὰ τὴγε ἀκουστά, λέει, ἀπ' ἄλλου. Καὶ τᾶλλο σου ἐπίγραμμα :

Κύρ Πρόεδρε, εἶσ' ἔσοχος ἀνήρη,
αὐτὸ τὸ μολογεῖ ὄλο τὸ κόμμα,
ἀλλὰ διαμαρτύρεται ἡ γαστήρη
καὶ πρέπει νὰν τῆς κλείσουμε τὸ στόμα....

δὲν εἶναι τωρινό. Ἔχει ἡλικία εἴκοσι περὶπου χρονῶνε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΜΕΡΣΟΝ : «ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ». Μετάφρασις Θ. Β. Φλωρά (Φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ βιβλιοθήκη Φέξη, 1914. Δρ. 3). Σειρὰ μελετῶν κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν. Ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτὰ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης Φέξη.

ΕΜΕΡΣΟΝ. — Ὅσο περισσότεροι κηφήνες χάνονται, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τὴν κηφέλη.

ΕΜΕΡΣΟΝ. — Ἡ κοινωνία μένει βάρβαρη ὅσο κάθε ἐργάτης δὲν τὰ καταφέρνει νὰ κερδίζει τὸ ψωμί του δίχως νὰ καταφεύγει σὲ αἷμα μέσα.